

Ester Larsen (V):

Kort før jul dukkede der traditionen tro nogle uventede millioner op til teaterredninger omkring finanslovforhandlingerne. Der har efterhånden udviklet sig en særegen happeningkultur omkring teaterbevillinger på falderebet. Ét år var det Jacob Haugaard, sidste år var det ministeren selv, der pludselig optrådte som den glade redningsmand.

Men ministeren følte vist, at hun med sin egen aktive deltagelse i hovsauddelinger bidrog til at sætte spørgsmålstegn ved de nugældende ordninger. I hvert fald varslede ministeren samtidig en kulegravning af viften af teaterstøtteordninger. På baggrund af den beslutning kunne man overveje, om ikke dette lovforslag, vi har for os i dag, som dækker en væsentlig del af teaterstøtten, burde afvente den nævnte analyse.

Lovforslagets intention er at sikre et antal teatre i hovedstadsregionen; deri er der intet nyt, og da der ikke er nogen udløbsdato på den nugældende ordning, ja, så er der ikke umiddelbart nogen hastende årsag til at behandle dette lovforslag forud for analysen.

Et af de nye elementer i lovforslaget er ønsket om også på dette område at indføre en udviklingspulje. Det er faktisk tankevækkende, at denne idé om en pulje til udvikling af teaterkunsten møder stor modstand blandt teaterfolk. Således indeholder høringssvar fra blandt andet scenografer, skuespillere og Teaterrådet stærk kritik af forslaget. Det påpeges f.eks., at udvikling af teaterkunst bør være en helt naturlig del af ethvert offentligt støttet teater.

Det er også påfaldende, at mange af høringssvarene klart giver udtryk for, at pengene i stedet burde bruges til at sikre Rialto, der netop repræsenterer fornyelsen.

Jeg er meget enig i, at fornyelse er ethvert teaters naturlige forpligtelse. Teatre bør være levende organismer, som formes og præges af skiftende tiders smag og strømninger.

Men det er nok klogt at notere sig, at det bør ske inden for den profil, hvert enkelt teater har valgt. Fornyer et teater sig ikke, risikerer det at dø, fornyer det sig helt uden sammenhæng med sin egen identitet, risikerer det samme skæbne. Det sidstnævnte er Amagerscenen vel det seneste bevis på.

Det er vemodigt, når et teater må lukke, men i sig selv ingen katastrofe, hvis det skyldes, at teatrets målpublikum har mistet interessen for teatrets tilbud, og at teatret ikke er i stand til at

skaffe sig et nyt publikum. Men det er overraskende, når et velbesøgt teater med en sund økonomi og et beskedent tilskud lukkes ude af støttefællesskabet.

Folketinget sikrer med denne del af teaterloven, at der kan drives et antal teatre i hovedstadsregionen. Hvilke teatre der skal omfattes af ordningen med statsstøtte, afgøres uden for Folketinget. Men hvis man fjernede den planlagte og efter Venstres mening overflødige udviklingspulje, var det formentlig ikke nødvendigt at sætte et velbesøgt teater på porten.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Folketinget har i disse dage officielt besøg af en delegation fra Islands Alting under ledelse af Altingets præsident H. E. Ólafur G. Einarsson. På Folketingets vegne byder jeg vore gæster hjertelig velkommen til mødet her i Folketinget og udtaler ønsket om, at delegationen må få et udbytterigt besøg i Danmark. Hjertelig velkommen.

(Medlemmerne påhørte stående formandens velkomstord).

Brian Mikkelsen (KF):

Det lovforslag, som vi har til første behandling i dag, adskiller sig jo ikke på mange punkter fra det nuværende lovgrundlag på området. PLS Consults rapport fra 1997 anbefalede jo forskellige rationaliseringer og styrkelser, der for en stor del nu er blevet implementeret, og som i hvert fald foreslås implementeret af ministeren. Og det er ændringer, som vi varmt kan anbefale i Det Konservative Folkeparti – ændringer i struktur, ændringer i direktion.

Det, som jo foranlediger den politiske debat omkring det her forslag, er vel i og for sig to forhold, som jeg vil kommentere. Det ene forhold er udviklingspuljen, og det andet forhold er valget af de seks teatre, man i Fællesskabet har valgt at prioritere.

Hvis vi tager udviklingspuljen først, så synes jeg, det er en ualmindelig dårlig idé, det må jeg sige. Teatrene har jo som en forpligtelse i dag at udvikle, forny, skabe, prøve at komme med andre ting, som kan fornøje publikum. Vi synes altså, at man som teater i dag har en forpligtelse til at udvikle og selv hensætte til sin egen udviklingspulje så at sige. Så det at skabe en ny udviklingspulje vil ikke være vejen frem.

Teatrene har jo i deres brogede mangfoldighed mulighed for at profilere sig hver for sig; mulighed for at slå på deres særkende; mulig-